

Posudek na disertační práci Alexandra Grygara Město a (jeho) divadlo (příběh královéhradeckého divadelního pahorku: od Elišky Rejčky k Annie Girardot, k novodobým tradicím městských Dionýsií)

Disertační práce Alexandra Grygara mapuje ve čtyřech částích scénické aktivity města Hradec Králové. Historickým souvislostem věnuje první kapitolu, začíná od 13. století a nastiňuje v ní počátky středověké městské společnosti, scénování městských událostí, význam jezuitského divadla a přes kočovné společnosti se dostává ke vzniku Klicperova divadla a loutkového divadla Drak. V této kapitole poukazuje také na kontinuitu, která hrála důležitou roli při vytváření různorodých aktivit a zdůrazňuje její městský rozměr, který jak v dějinách, tak v současnosti byl důležitou platformou pro vznik scénických událostí. Z ní bylo možné vycházet a na ní navazovat. V dalších třech kapitolách se zaměřuje na hlavní téma své práce: Divadlo a scénické aktivity, události, slavnosti a eventy scénované ve veřejném (městském) prostoru. Nejpodrobnější z nich je čtvrtá kapitola. Pojednává o scénických aktivitách posledního téměř dvacetiletí: zrodu, průběhu a dozrávání festivalu Evropských regionů a též o jeho specifických a doplňujících akcích Open Air Program a Městské Dionýsie. Práce je poměrně rozsáhlá. Textová část má přes dvě stě stran a včetně příloh překračuje tři sta. Doktorandův přístup k jednotlivým historickým událostem města je pečlivý, čerpá z početných pramenů a zdrojů, hodně využívá odkazy a v rámci zvoleného tématu s nimi důkladně pracuje. Je znalý prostředí, na jednotlivých akcích se podílel, nebo je sám připravoval. Právě kvůli rozsáhlosti práce je možné se ptát, jestli podrobný výčet všech akcí v každém roce festivalu není příliš podrobný a jestli komplexnější přístup se závěrečnou sumarizací by nebyl podnětnější. Tuto otázku ale považuji spíše za podnět pro širší diskusi. Takový přístup totiž lze považovat za procesní evaluaci a respektují také to, že vychází z potřeby

doktoranda podrobněji srovnávat jednotlivé akce, poukázat na méně vydařené a vyzdvihnout ty kvalitnější. Nemalou mírou tím přispívá nejenom k detailnějšímu vytváření obrazu festivalu jednotlivých ročníků, ale nabízí i přehlednou dokumentaci jednotlivých ročníků. Práci považují za zdařilou a hodnou obhajoby. Pro ujasnění některých detailů bych považoval za vhodné vést diskusi na témata, které doktorand formuluje ve třetí kapitole (s. 86-98) a v závěru čtvrté kapitoly, týkající se Open Air a Dionýzií. Jde mi o objasnění vztahu festivalu k eventu, úloha eventmarketinku a pojetí festivalu jako reklamní akce. Ptám se na to, nakolik doktorand v rámci scéničnosti a scénování městských slavností rozlišuje mezi zacílením, nebo účelovostí jednotlivých události a aktivit a diváckým prožitkem či zážitkem. Jestli, zdůrazňováním eventmarketinku jako manažerské metody se neupozaduje scénická složka, a také na to jakou mírou marketink vstupoval a vstupuje do těchto festivalových akcí. Druhým tématem k diskusi by mohla být problematika divadla, jako jedná z forem a projevů specifického scénického umění ve vztahu ke komunikaci. Doktorand několikrát cituje z oficiálních materiálů festivalu: *festival je o komunikaci* (96), *myšlenka festivalu je založená na pojmu komunikace* (98), *je místem komunikace umělců*. Tyto formulace, i když se s nimi setkáváme doposud, byly přece jen jistou módní vlnou šedesátých let minulého století. Aplikaci některých tezí sociální psychologie se nevyhnulo ani scénického umění. Je proto pochopitelné, že doktorand čerpal z tehdejších zdrojů a uvádí tyto materiály tak, jak k nám pronikly. Zajímá mě, jakou roli hrála za posledních dvacet let komunikace, jako nástroj při hledání regionální a městské identity v kontextu scéničnosti a scénovanosti a jestli ji pojímá jako záměr a cíl nebo jako metodu.